

Ruce nahoře, ruce dole

Úvahy | 17.9.2014 @ 14.31

8 Tu přitáhl Amálek, aby v Refidimu bojoval s Izraelem.

9 Mojžíš rozkázal Jozuovi: „Vyber nám muže a vyjdi do boje proti Amálekovci. Já se zítra postavím na vrchol pahorku s Hospodinovou holí v ruce.“

10 Jozue učinil, jak mu Mojžíš rozkázal, a dal se s Amálekem do boje. Mojžíš, Áron a Chúr vystoupili na vrchol pahorku.

11 Dokud Mojžíš držel ruku nahoře, vítězil Izrael, když ruku spustil, vítězil Amálek.

12 Když Mojžíšovi umdlévaly ruce, vzali kámen a podložili jej pod , aby se na něj posadil. Áron a Chúr, každý z jedné strany, mu podpírali ruce, takže vytrval s rukama až do západu slunce.

13 I porazil Jozue Amáleka a jeho lid ostřím meče.

14 Hospodin řekl Mojžíšovi: „Zapiš na památku do knihy a předej Jozuovi, že zcela vymažu zpod nebes památku na Amáleka.“

15 I vybudoval Mojžíš oltář a pojmenoval jej: „Hospodin je má korouhev.“

16 Řekl totiž: „Je ruka nad Hospodinovým trůnem. Hospodin boj proti Amálekovci do posledního pokolení.“

Exodus 17,8–16

Tato scéna, v níž Mojžíš celý den drží ruce nad hlavou, může působit poněkud groteskně. Skeptik se zde ošívá s otázkou **proč bylo tak nutné mučit Mojžíše celý den bolestí rukou, když musel nad hlavou držet navíc ještě dřevěnou tyčku, když tentýž Bůh předtím i potom Izraeli pomáhal i bez absurdních podmínek.**

Já tuto událost chápu jako epizodu z rané výchovy mladého Izraele, jejímž cílem bylo názorně ukázat, že bez Boha to nejde. Všichni okolo Mojžíše i všichni na bitevním poli měli možnost porovnat ten jasný rozdíl mezi stavem „zapnuto – dobrý“, když měl Mojžíš ruce i hůl nad hlavou a bitva se dařila a stavem „vypnuto – špatný“, když Mojžíš ruce spustil a nepřítel začal vítězit. Hospodin tímto triviálním způsobem ilustroval jednu ze základních pravd, která zní **člověče, beze mne to nejde.**

Nepřehlédnutelným aspektem této situace je nebezpečí porážky, které zde pro Boží lid platilo. Vskutku, když Mojžíš „ruku spustil, vítězil Amálek!“ A za toto nebezpečí byl zodpovědný On, Bůh! On dopustil možnost, že Izrael prohraje. Ale proč? Nestačilo by to udělat tak, jako dříve s Egyptany nebo později s Edómci? Zřejmě ne. Zřejmě právě to, že někteří Izraelští bojovníci zakusili Boží neochranu, když Mojžíš spustil ruce a oni utrhli pár ran, mělo Izraelce naučit nespolehat na vlastní vojenskou obratnost, aby v pozdějších bitvách nezaměnili Boží zázrak za vlastní přičinění, protože mezi Mojžíšem a bojovníky byl vizuální kontakt a proto všichni, i Amálekovci, dobře viděli, že Izraelci vyhrávají pouze tehdy, když jim žehná Hospodin.

Toto vypovídá o Božích prioritách. Jestliže Bůh dopustil, aby byli někteří bojovníci zraněni a jestliže dopustil možnost prohry, znamená to, že Hospodinu záleží na našem úspěchu až na druhém místě, protože naše důvěra v Něj je pro Něj přednější. Pro tebe z toho plyne, že podobně jako Izraelité občas utrháš pár ran, abys poznal hrůzu Jeho nepomoci, abys pak Boží pomoc sám vyhledal a pokorně přijal, až bude poskytnuta. Abys „moc Jeho vzkríšení“ nepokládal za svou „vlastní spravedlnost“ (Fp 3,9n)!

Mnoho různých lidí se pouští do sveřepé činnosti, kterou nazývají „službou“ či „zvěstováním evangelia“. Jejich dílčí úspěchy bývají interpretovány jako Boží požehnání a moc Ducha svatého, jejich dílčí neúspěchy jako útoky toho Zlého. Není mým úmyslem bránit jim v jejich duchovním boji a shazovat jejich usilovnou práci. Avšak pokud nebudeme jasně rozlišovat slovo a skutek Boží od slov a skutků lidských, pak bude Boží jméno k posměchu mezi národy. Jestliže známe a chceme znát Boha jako Toho, který svrchovaně vstoupil do dějin, a který – slovem angličtináře – „dělá rozdíl“ (makes a difference), pak musíme mezi Božským a lidským rozlišovat stejně zřetelně, jako rozlišovali Izraelci mezi stavem „ruce nahoře“ a stavem „ruce dole“.

Jsou-li ruce nahoře, vítězíme. Není to naše zásluha, přidali jsme k tomu jen ty naše chabé paže a pomalé nohy. Jsou-li ruce dole, pak je zle! Hospodin se hněvá, odvrátil svou tvář, možná jsme Ho urazili, nebo se nehněvá, ale má prostě v úmyslu nechat nás padnout. Ani tehdy ale nebudeme domýšliví a nebudeme předstírat, že nepřítel přemůžeme sami, jinak upadneme do sebeklamu a budeme vymýšlet vlastní taktiky a techniky, jejichž dílčí úspěchy a neúspěchy budeme interpretovat jako duchovní boj nebo jako projev malé snahy, malé víry, malého nadání. Radši se skloňme před Hospodinem

v pokání. On nás možná pozvedne. Možná ne, ale možná ano! Možná dá České republice probuzení. Já však nebudu o probuzení fabulovat. Možná přivede do tvého sboru stovky lidí. Ty však nevykazuj „hledající“ jako křesťany. Možná jednou pomine milost k hlásání evangelia v České republice, do té doby za ni nepřestávejme děkovat. Za své zdraví děkuj, svou nemoc ale neproklínej, protože tě připravuje na chvíli pravého uzdravení. Potom bude Boží jméno vyvýšené, až budeme pozvedat ruce k boji i klesat, jako bychom viděli Mojžíše na vrcholu pahorku – totiž symbol Boží pomoci i nepomoci, kterou udílí podle svého uvážení.

Proto pojďme společně Pánu Bohu vyznat, že Jemu důvěřujeme, v Něj věříme a že nespolehneme na vlastní sílu a nechceme vydávat své úsilí za Jeho milost. On chce dát vítězství, jak jsme to v našich životech mnohokrát viděli a ještě uvidíme. Ale v první řadě chce být jako Ten, který toto vítězství dává, správně poznán.

<https://selah.cz/uvahy/ruce-nahore-ruce-dole/>